

ချစ်ချီးမျှော်

သမိုင်းမတွင်ပေမယ့် သမိုင်းဝင်နေတဲ့
ဝကားများ

နိဒါန်း

လောကဇာတ်ခုံကြီးထက်မှာ အမျိုးမျိုး ပါဝင်လှုပ်ရှားသွားကြတဲ့ လူသားတွေရဲ့ အခန်းကဏ္ဍတွေဟာ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလှပါတယ်။ ဒီလူသားတွေရဲ့ အခန်းကဏ္ဍတွေဟာ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလှပါတယ်။ ဒီလူတွေရဲ့ ကံသုံးပါးအမှုတွေထဲမှာ ဆင်ခြင်ဖွယ်၊ နည်းယူဖွယ်၊ အားကျဖွယ်၊ လေးစားမြတ်နိုးဖွယ်များပါရှိသလို သံဝေဂရဖွယ်၊ ရှောင်ကြဉ်ဖွယ်၊ စက်ဆုပ်ဖွယ်များလည်း ပါရှိနေကြပါတယ်။ ယူတတ်မယ် ဆိုရင်တော့ သမိုင်းဆိုတာဟာ ဘာသာရပ်အရဖြစ်ဖြစ်၊ ပညာအနေနဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊ ယူတတ်သူအဖို့ ကောင်းကျိုးဖြစ်ထွန်းစရာတွေချည်းပါပဲ။

သမိုင်းစဉ်တစ်လျှောက် အကောင်းနဲ့ဖြစ်စေ၊ အဆိုးနဲ့ဖြစ်စေ၊ ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့သူများရဲ့ စာတစ်လုံး၊ စကားတစ်ခွန်း(များ)ဟာလည်း စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းပါတယ်။ ဒီစာတစ်လုံး၊ စကားတစ်ခွန်းကနေပြီး ကာယကံရှင် ပုဂ္ဂိုလ်အကြောင်းနဲ့ ဆက်စပ်နေတဲ့ သူ့ခေတ်၊ သူ့ဝန်းကျင်၊ သူ့နောက်ခံတွေကို ဆန့်ထုတ်ကြည့်မြင်လို့ ရနိုင်ပါတယ်။ သူတို့ရေးခဲ့တဲ့စာ၊ သူတို့ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေဟာ သူတို့ရဲ့စိတ်နေသဘော၊ ကိုယ်ကျင့်တရား၊ ဖြစ်တည်ရှင်သန်မှုများနဲ့အတူ သူတို့ရဲ့လောကကြီးကို လှမ်းကြည့်လို့ ရနိုင်တဲ့ ပြတင်းပေါက်သဖွယ် ဖြစ်နေကြပါတယ်။

“ကြည်.....ပဲပြုတ်နဲ့ နံပြားစားချင်တယ်”

အားလုံးသိကြတဲ့ စာလေးတစ်စောင် (စကားလေးတစ်ခွန်း)ပါ။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းရဲ့စာ၊ ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့ ရိုးသားဖြောင့်မတ်မှု၊

အဆောင်အယောင်ပကာသန ကင်းမဲ့မှု၊ ကြီးလေးတဲ့ အမျိုးသားရေးတာဝန်များ ဖိစီးနေတဲ့ကြားက ရိုးစင်းစွာ ထွက်ပေါ်လာတဲ့ ပကတိဖြူစင်မှု... တစ်ဆက်တစ်စပ်တည်း...တွေ့မယ်ဆိုရင် အများကြီးဆင့်ပွားလာနိုင်စရာ စာ(စကား)လေးတစ်စောင်ဖြစ်ပါတယ်။

“ဪ...ဘရတပ်စ်၊ မင်းလည်းပါသကိုး”

ဂျူးလီးယက်ဆီဇာရဲ့ စကားဖြစ်ကြောင်း အားလုံးသိကြပါတယ်။ သူ့ဝမ်းဗိုက်ထဲ စိုက်ဝင်နေတဲ့ဓား တွေ၊ ယိုစီးလာတဲ့ သွေးတွေကြားမှာ အံ့ဩစွာ၊ နာကြည်းစွာ၊ မယုံနိုင်စွာနဲ့ မြည်တမ်းရင်း သွေးအိုင်ထဲ ခွေလဲ ကျသွားခါနီး ဆီဇာရဲ့ နောက်ဆုံးစကား ဒီစကားလေးကို ဆင်ခြင်ကြည့်မယ်ဆိုရင်လည်း ရှုပ်ထွေးလှတဲ့ သက်ဦးဆံပိုင်စနစ်၊ခေါင်းဆောင်နဲ့နောက်လိုက်တို့ရဲ့ ဆက်နွှယ်မှု၊ သစ္စာပျက်ယွင်းမှု၊ အနီးဆုံးလူရဲ့ လျှို့ဝှက်ကြံစည်မှု၊ သတိသံဝေဂရဖွယ်၊ သင်ခန်းစာယူဖွယ်များကို ပြောပြနေတဲ့ စကားတစ်ခွန်း...။

“ပေါင်မုန့်မရှိရင် ကိတ်မုန့်စားကြပစေပေါ့”

ဒါဟာလည်း ၁၈ ရာစုပြင်သစ်တော်လှန်ရေးကြီး စတင်ပေါက်ကွဲဖို့ နီးကပ်လာတဲ့ ကာလလေးမှာ ထွက်ပေါ်လာတဲ့ စကားဖြစ်ပါတယ်။လူဝီ ၁၆ရဲ့မိဖုရား မေရီအင်တိုင်းနက်ရဲ့စကား။ ဆင်းရဲငတ်ပြတ်နေတဲ့ ပါရီမြို့သူမြို့သားလူထုရဲ့ စားရမဲ့သောက်ရမဲ့ ဒုမ္ဘိက္ခန္ဓာရကပ်ဘေးကို မစာမနာ ပြောရက်ခဲ့တဲ့ ဧကရီမကြီးရဲ့ စကားဖြစ်ပါတယ်။ မိဖုရားကြီးအဖို့ စားစရာပေါင်မုန့်မရှိခြင်းနေရာမှာ ကိတ်မုန့်ကို အစားထိုးလို့ ရနိုင်တယ် လို့ ထင်ခဲ့ပါတယ်။ သူကောင်းမျိုးနဲ့ ဆင်းရဲသား ကျေးတော်မျိုး၊ကျွန်တော်မျိုးအကြားက ကြီးမားလှတဲ့ လူတန်းစားဘဝအသိ ကွာဟချက်ကို ပြလို့နေပါတယ်။ ဘစတီးအကျဉ်းထောင်ရဲ့ ဗူးဝတ်ခါးကြီး ကျိုးပျက် ပွင့်ထွက်သွားစေဖို့ ထိမှန်တိုးဆောင့်ကြတဲ့ အကြောင်းရင်းတွေထဲမှာ မိဖုရားကြီးရဲ့ ဒီစကား တစ်ခွန်းလည်း အပါအဝင်ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

‘သမိုင်းမတွင်ပေမယ့် သမိုင်းဝင်နေတဲ့စကားများ’လို့

ခေါင်းစီးတပ်လိုက်တဲ့ ဒီစာမှာ အလားတူ စာ(စကား)များကို
အလှမ်းမီသလောက်ကောက်နုတ်ဖော်ပြသွားမယ်လို့ ရည်ရွယ်ပါတယ်။စကားတွေရဲ့
နောက်ခံဖြစ်ရပ်နဲ့ အကျိုးဆက်ဖြစ်ရပ်တွေကိုလည်း အလျဉ်းသင့်သလို
ပြောဖို့ကြိုးစားကြည့်ပါမယ်။ ကမ္ဘာ့ သမိုင်းမှာ အဲဒီ လို ‘ရာဇဝင်တွင်’
လောက်တဲ့အထင်ကရစကားတွေ ရှိခဲ့သလို ရာစုများစွာ ရှည်ကြာပြီ ဖြစ်တဲ့
မြန်မာ့သမိုင်းမှာလည်း ရာဇဝင်(သမိုင်း)တွင်မယ့် စကားတွေ ရှိနေပါတယ်။
ဒီစကားတွေ ကို ပြောခဲ့သူတွေ ကလည်း ပုဂ္ဂိုလ်အမျိုးမျိုး၊
စရိုက်အမျိုးမျိုးရှိကြပါတယ်။ ဒီစကားတွေက သယ်ဆောင်လာ မယ့် ဆင်ခြင်
နှလုံးသွင်းဖွယ်တွေကတော့ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေရဲ့
ခံစားစုပ်ယူနိုင်မှုအင်အားအပေါ်မှာ မူတည်ပြီး အမျိုးစုံ ကွဲပြားနိုင်ပါတယ်။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သမိုင်းဆိုတာ ယူတတ်ရင် မှားမှန်ခွဲခြားနိုင်တဲ့ (အမောဟ)
အသိဉာဏ် ပညာအတွက် အထောက်အကူပြုနိုင်တာချည်း ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ဟာ အတိတ်ရဲ့ အကျဉ်းသားများ မဖြစ်ဖို့၊ အနာဂတ်ရဲ့
မိခင်ဖခင်ကောင်းများဖြစ်ဖို့၊ ပစ္စုပ္ပန်ရဲ့ သားသမီးကောင်းများဖြစ်ဖို့
အရေးကြီးလှတယ်မဟုတ်ပါလား။

*

စောလုံ၊စောင့်ပါလှည့် (နရသီဟပတေ့)

ပုဂံရာဇဝင်မှာ ထင်ရှားခဲ့တဲ့ နရသီဟပတေ့မင်းရဲ့
စကားတစ်ခွန်းဖြစ်ပါတယ်။ ငယ်မည် မင်းခွေးချေး ခေါ် နရသီဟပတေ့ဟာ
ပုဂံရာဇဝင်မှာ ဖြစ်ရပ်စုံလင်လှတဲ့ ဘုရင်တစ်ပါးပါ။ အမျက်စောင်မာန်ကြီးခြင်း၊
စည်းစိမ်ယစ်မှုးခြင်း၊ အသိဉာဏ်နည်းခြင်း၊ အဆင်မခြင် အဆောတလျင်
ဆုံးဖြတ်အမိန့်ပေးခြင်းစတဲ့ စရိုက်လက္ခဏာတွေနဲ့ ပြည့်စုံသူလို့ ဆိုပါတယ်။
သူ့လက်ထက်မှာ ထူးထူးခြားခြား (လို့ဆိုရမယ့်) ဖြစ်ရပ်တွေ ကလည်း အများသား။
မိဖုရားကြီး ဖွားစောဟာ အမြဲတစေအနီးကပ်ထိန်းမတ်နေရတဲ့ ဘုရင်ပါတဲ့။

“စောလုံ၊စောင့်ပါလှည့်”။ ဒီစကားဖြစ်ပေါ်လာပုံက ဒီလိုပါ။
နွေလရာသီမှာ ရေဖျန်းကစားမြဲဖြစ်တဲ့ နရသီဟပတေ့ဟာ နန်းတော်ကနေ
မြစ်ဆိပ်အထိ အမိုးအကာအပြည့် တဲတန်းလျားရှည်ကြီးကို ထိုး၊ မြစ်ဆိပ်မှာလည်း
မင်းတဲဆောက်စေပြီး ရေကစားလေ့ရှိပါတယ်။မောင်းမမိသံ အစုံအလင်နဲ့ပါ။
ဒီပွဲတစ်ပွဲ မှာ မိဖုရားစောလုံကို “မျက်စိ၊ မျက်နှာ၊ ဦးဆံရွှမ်းရွှမ်းစွတ်အောင် ရေပက်”
လို့မောင်းမငယ်တစ်ဦးထံ ကျိတ် မှာထားပါတယ်။ စောလုံ ဆိုတာက နရသီဟပတေ့
အလွန်မြှောက်စားချစ်ကြည်တဲ့ မိဖုရားငယ် တစ်ဦးပါ။ အချစ်ကြီးသူမို့
ခပ်ကြမ်းကြမ်းကလေး ကျီစယ်တဲ့သဘောပါ။ မောင်းမမိသံတွေအလယ်မှာ
စောလုံဟာ ရေမွန်းပြီး ဂျူးဝါးပြိုလဲ အရှက်တကွဲဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ ဒါကို
နရသီဟပတေ့ တဟားဟားနဲ့ ရယ်ပွဲဖွဲ့၊ ဘုရင်ရယ် တော့ အားလုံးကလည်း

လိုက်ရယ်ကြပေါ့လေ။

စောလုံဟာ ငယ်ရွယ်ချောမောသလောက် အလှဂုဏ်နဲ့ မာန်မာနကြီးရတဲ့အထဲ ရေသဘင်ပွဲမှာ အရှက်တကွဲဖြစ်ခဲ့ရတော့ မင်းကြီးအပေါ် အမျက်သိုနှလုံးနာပြီး ပွဲတော်စာ(ထမင်းအုပ်)မှာ အဆိပ်ခပ်ပါရော၊ ဒီအမှုပေါ်သွားတော့ မင်းကြီးက စောလုံကို စစ်မေးပါတယ်။ စောလုံက “ဟယ်....ပန်းပွတ်သည်မြေး၊ နင့်ကို ငါလုပ်ကျွေးမွေးမြူ၍ ငါ့ကိုနှင့် သူကောင်းပြုလျှင် ဤသို့သောကိုယ်ဖြစ်၍ အထင်အရှားရှိပြီးမှ မောင်းငယ်ကို နှုတ်ထည့်၍ အဝတ်အစားဦးဆံ့စွတ်အောင် နင်လုပ်သောကြောင့် နင့်ကိုငါ နှလုံးထောင့်၍ ကြံသည်” လို့ ပြန်ပြောပါတယ်။

“ပန်းပွတ်သည်မြေး” ဆိုတဲ့စကားလုံးဟာ နရသီဟပတေ့ရဲ့ မျိုးရိုးဇာစ်မြစ်ကို လှန်ပြီး ငယ်ကျိုးငယ်နာဖော်လိုက်တဲ့စကားပါ။ ဒီစကားလုံးကို ဘုရင်မခံနိုင်ပါဘူး။ ဒါ့အပြင် အဆိပ်ခပ်လုပ်ကြံတယ် ဆိုတာကလည်း အဆုံးစွန်သော ရာဇဝတ်ပြစ်မှုဆိုတော့....

ပန်းပဲသမားတွေခေါ် သံကျပ်စင်လုပ်ခိုင်းပြီး “ဖိုထိုးကျပ်တင်သတ်စေ” အမိန့်ချပါတယ်။ မိဖုရား စောလုံဟာ ခုနှစ်ရက်လုံးလုံး အမိဋ္ဌာန်ဝင်၊ သီတင်းသီလစောင့်ပြီးမှ သံကျပ်စင်တက်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ သီလဂုဏ်ကြောင့် မီးသုံးကြိမ်သေပြီးမှ ငါသည် ခဏချင်းကျွမ်း၍ ပျောက်စေသားလို့ အမိဋ္ဌာန်ပြီး အနိစ္စ ရောက်သွားပါတယ်။

နရသီဟပတေ့မင်းဟာ စောလုံကိုသတ်ပြီးနောက် စက်တော်ခေါ်ချိန်ရောက်ရင် ယောင်ယမ်း တမ်းတ ခေါ်မိပါတယ်တဲ့။ အခါတိုင်း သူအိပ်ရာအဝင်မှာ ထွေးပွေ့ချော့သိပ် ခစားရသူဟာ စောလုံဖြစ်ခဲ့တာကလား။ ဒီတော့ မင်းကြီးဟာ အိပ်ရာဝင်တာနဲ့ မြည်တမ်းပါတော့တယ်။ “စောလုံ... စောင့်ပါခလုည့်၊ စောလုံ....စောင့်ပါခလုည့်”တဲ့။

စောလုံကိုစီရင်ပြီးပါပကောလို့ မိဖုရားစော သတိပေးတော့မှ
ငါးမှားပြီရယ်လို့ နှလုံးကြေကွဲပြီး အိပ်မပျော်နိုင်ဖြစ်ရပါတယ်။
မဟာထေရ်ဆရာတော် တရားနဲ့ဆုံးမမှ အတန်အသင့် ဝေဒနာပြေပြီး “နောင်
ငါမျက်ကဲ့သော် လဆွဲဆယ်ရက်ထားပြီးမှ အချင်းခပ်သိမ်းကို မေးမြန်းစိစစ်ဦး၊ ပြီးမှ
စီရင်သင့်သူ စီရင်၊ လွှတ်သင့်သူ လွှတ်စေ” လို့ မိန့်မှာသတဲ့။

*

ချစ်ခင်လေးစားအပ်သော မိတ်ဆွေ..။ ကျွန်တော်တို့မှာ
ကိလေသာအကြမ်းစားတွေ အခံရှိနေလေ တော့ တစ်စုံတစ်ခု မိမိကို
ထိခိုက်လာတယ်လို့ ထင်မြင်ယူဆလိုက်တဲ့အခါ ပြင်းထန်တဲ့ ပေါက်ကွဲမှုတွေ
ထွက်ပေါ်လာတတ်ကြပါတယ်။ အဲဒီ ပေါက်ကွဲမှုရဲ့
ဖြစ်စဉ်နောက်ခံအကြောင်းရင်းတွေထဲမှာ တရားခံဟာ “သူ”ပဲ ဖြစ်နေတတ်ပြီး
“မိမိ”ရဲ့အပြစ်မရှိဘူးလို့လည်း ယူဆတတ်ကြပါတယ်။ သူ့ကြောင့်၊ ဒင်းကြောင့်...
ငါကဲ့သို့သော သူကိုများ စသည်ဖြင့် အတ္တမာန်မာန၊ ဒေါသမီးအဆိပ်
တောက်လောင်ပျံ့နှံ့ လာတဲ့ အခါမျိုးမှာ မပြောသင့်တာပြောမိ၊ မလုပ်သင့်တာ
လုပ်မိနဲ့။

နရသီဟပတေ့ကတော့ “စောလုံ၊စောင့်ပါခလှည့်”လို့ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း
၇၀၀ ကျော်ကတည်းက မြည်တမ်းရေရွတ်ခဲ့ဖူးပြီ။

*

ကျန်စစ်သား ငါ့ကိုခိုးပြီ (မင်းစောလူး)

ကျန်စစ်သားအကြောင်းဟာ မြန်မာရာဇဝင်မှာတော့ လူသိအများဆုံးလို့
ဆိုနိုင်ပါတယ်။ သူရဲကောင်း မင်းယောက်ျားတစ်ဦးအနေနဲ့ ကျန်စစ်သားကို
ဗဟိုပြုပြီး ဖြစ်ပေါ်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်သနစ်တွေဟာလည်း အမယ်စုံ လှပါတယ်။
လက်ရုံးနှလုံးပြည့်ဝပုံ၊ အနစ်နာခံပုံ၊ ကျေးဇူးသစ္စာစောင့်သိပုံစသည်ဖြင့် လေးစား
အားကျစရာ များနဲ့ ကျန်စစ်သားရဲ့ ရာဇဝင်ဟာရောင်စုံတောက်လို့ နေတော့တယ်။
အနိစ္စရောက် ခါနီး အထိ... သားရာဇကုမာရ လှူဒါန်းသော ရွှေဆင်းတုကို
ဖူးမြော်ပူဇော်ခဲ့တဲ့ နောက်ခံဂူပြောက်ကြီး ကျောက်စာအထိ၊
ကျန်စစ်သားကြီးအကြောင်းဟာ ဆေးရောင်စုံမြင်ကွင်းကျယ်
ဇာတ်လမ်းကြီးဖြစ်နေပါ တယ်။

သမိုင်းတွင်/ဝင်စကားများအကြောင်းများ ပြောပြနေတဲ့
ဒီဆောင်းပါးလေးမှာတော့ ကျန်စစ်သားရဲ့ အဲဒီ လူသိများပြီး
ဇာတ်လမ်းစုံတွေထဲကတစ်ခုသောဖြစ်ရပ်နဲ့ တစ်ခွန်းသောစကားကို
ပြန်နွှေးချင်ပါတယ်။

ဒီစကားကိုပြောခဲ့သူက (ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်အနေနဲ့ ကျန်စစ်သားက
ဟီးရိုးဆိုရင် ဗီလိန်အဖြစ် ပါဝင် ခဲ့သူ) စောလူးမင်း ဖြစ်ပါတယ်။ စောလူးမင်းလို
မင်းတစ်ပါးဆီကများ သမိုင်းဝင်စကားတစ်ခွန်း ရနိုင်ကောင်းပါရဲ့လားဆိုရင်...
ဒီလိုပါ။

အားလုံးသိပြီးဖြစ်တဲ့အတိုင်း အန်ပွဲ(ကြွေအန်)လေးတစ်ခု

အကြောင်းပြုပြီး (ယိုးမယ်ဖွဲ့ပြီး) မင်းစောလူးနဲ့ ဥဿမြို့စား

ငရမန်တို့အချင်းများကြရာက ငရမန်က ပုဂံကို ပုန်ကန်ခဲ့ပါတယ်။ ရေအား

ကြည်းအားနဲ့ ချီလာတဲ့ ရန်သူတပ်တွေ ပြည်တော်သာကျွန်းကို

ရောက်ပြီလို့လည်းကြားရော ကျန်စစ်သားကို အလျင်ချီစေပြီး မင်းစောလူးက

နောက်တပ်မပြုချီခဲ့ပါတယ်။ ကျန်စစ်သား စစ်ရေးသေနင်္ဂ လိမ္မာလှတာ ကိုသိတဲ့

ငရမန်က ဒီအတိုင်း စစ်မျက်နှာမဖွင့်ဘဲ ပရိယာယ်ဆင်ပါတယ်။ ဆင်ပုံက ဆင်ခင်း

မြင်းခင်း မသာ တဲ့၊ ညွှန်များတဲ့အရပ်မှာ နှီးနဲ့ဆင်ရပ်လုပ်၊ ပေါင်းဝန်းတင်၊

ရဲမက်အရပ်တွေ လုပ်ပြီး အယောင်ဆောင် တပ်ချ လိုက်တာပါပဲ။

ပြည်တော်သာကျွန်းကို ညဘက်ရောက်လာတဲ့ ပုဂံတပ်တွေ

အဖို့မိုးချုပ်ပြီ။ နောက်နေ့မှ တိုက်မယ်ဆိုပြီး တပ်ချနေခဲ့ပါတယ်။

ညဉ့်(လရောင်ရီဝင်)မှာ ငရမန်က စစ်ရေးငင်စစ်မြှူတော့ မင်းစောလူးက မဆင်မခြင်

လိုက်တိုက်ပါသတဲ့။ ငရမန်ပရိယာယ်မှာ စောလူးမင်း သက်ဆင်းရပါတယ်။

ဆင်တော်သန်မြန်စွာ ညွှန်မှာ ကျွန်စစ်တွေမှ မင်းစောလူး ဆင်ပေါ်က

ဆင်းပြေးတော့တယ်။ တပ်လည်း ပျက်ပါတယ်။ ကျန်စစ်သား ကိုယ်တိုင်

တောင်ခွင်အရပ်ကနေ မြင်းနဲ့တစ်ညဉ့်လုံး နှင်ခဲ့ရပြီး မိုးသောက်မှ

ပုဂံပြန်ရောက်ပါတယ်။ နန်းတော်က မှူးမတ်ဝန်တွေက မင်းမဲ့ပြီဖြစ်လို့

ထီးနန်းစံပါလို့ နန်းအပ်တာကို “ငါ့အရှင် ရှိမရှိ စူးစမ်းဦးမည်၊ ငါ့အရှင်ရှိသော် ယူ၍

နန်းတင်မည်”လို့ မင်းမြှောက်တန်ဆာငါးပါးကို ရွှေစည်းခုံရှေ့တော်မှာပဲထား။

ပြန်တော်သာကျွန်းဘက် ပြန်ထွက်ပါတယ်။

ဒီအချိန်မှာ မင်းစောလူးကတော့ ညောင်ခေါင်းထဲ ဝင်ပုန်းရင်း

ထမင်းသုံးနပ်ငတ်ခဲ့လို့ လက်စွပ်ကို ထင်းခွေသမားရဲ့ ထမင်းထုပ်နဲ့လဲစားခဲ့ရာက

အဖမ်းခံရပြီး ငရမန်ရဲ့ အကျဉ်းသားဖြစ်လို့နေပါပြီ။]

ကျန်စစ်သားဟာ ရန်သူ့စခန်းထဲကို စွန့်စားထိုးဖောက်၊

မင်းစောလူးအချုပ်ခန်းထိ အရောက်ဝင်ပြီး မင်းစောလူးကို ပခုံးထက် ထမ်းပါတယ်။
ဒီအချိန်မှာ အသိဉာဏ်နည်းလှတဲ့ မင်းစောလူးကြုံပုံက-

“ကျန်စစ်သားဟာ ငါ့ခမည်းတော် မျက်ဖူးသသူ၊ ငါလည်း မျက်ဖူးသသူ
ဖြစ်သည်”တဲ့။

မဏိစန္ဒာမင်းသမီးကို အကြောင်းပြုပြီး အနော်ရထာမင်းကြီး
လက်ထက်က မင်းမျက်သင့်ပြီး ကျန်စစ်သား ထွက်ပြေးခဲ့ရတဲ့အဖြစ်။ နောက်
သူ့လက်ထက်မှာပဲ မိဖုရားခင်ဦးနဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိပြန်တယ်ဆိုပြီး စည်းစိမ်က
နုတ်၊ အောက်ဒလသို့ ပို့ခဲ့ပြန်တဲ့အဖြစ် (မှူးမတ်တွေက
အနော်ရထာမင်းကြီးလက်ထက်ကတည်းက ကျန်စစ်သား ပုန်းရှောင်ခဲ့ဖူးရာမှာ
မင်းကြီးကိုယ်တိုင် ယူချင်မတတ်ရှိရသေး။ ယခုလည်း ကျန်စစ်သားလို ပုဂ္ဂိုလ်၊
ကိုယ်တော်နဲ့ မကွာစကောင်း)လို့ ပြောကြမှ ပြန်ခေါ်ခဲ့တဲ့အဖြစ်...။

ဒီပြဿနာကို မင်းစောလူး ပြန်တွေးမိပြီး...

“ကျန်စစ်သား ငါ့ကိုသတ်လို၍ ခိုးသည်ဖြစ်သည်”လို့ ဆုံးဖြတ်ပါသတဲ့။
ဥဿမြို့စားသူကို ပရိယာယ်ဆင်စစ်ပြု၊အကျဉ်းချထားတဲ့ ငရမန်ကိုတော့
“ငရမန်ကားငါ့အထိန်းတော်သား၊ ငါနှင့်တစ်ဖက်တစ်ယောက်နို့စို့ဖက်ဖြစ်ခဲ့တဲ့လူ၊
ငရမန် ငါ့ကိုမသတ်တန်ရာ”လို့ ဆုံးဖြတ်ပါသတဲ့။

ဒီလိုကြုံပြီး ကျန်စစ်သားရဲ့ ပခုံးထက်ကနေ မင်းစောလူးအား
ကုန်းအော်လိုက်တဲ့ စကားကတော့...

“ကျန်စစ်သား....ငါ့ကိုခိုးပြီ” တဲ့။

ဒီအချိန်ကလေးမှာ ကျန်စစ်သားဘယ်လောက်
ထိခိုက်တုန်လှုပ်သွားလေမလဲ။ စဉ်းစားကြည့်မိ ပါတယ်။(ခမည်းတော်လက်ထက်၊
သူ့လက်ထက်၊ ငါ့မှာတော့ သစ္စာစောင့်သိလိုက်ရတာ ၊ ခင်ဦးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့
နှလုံးသားကိုတောင် အကြေကွဲခံပြီး ငါ့မှာ ကျိုးနွံလိုက်ရတာ ။ ပုဂံမှာ မှူးမတ်တွေက

နန်းအပ် တာတောင် သူရှိရင် သူ့ကိုရှာပြီး နန်းပြန်တင်မယ်ဆိုပြီး ရန်သူအကြား
စွန့်စားဝင်ရောက် သူ့ကို ကယ်ခဲ့ တာ...။ ဒီလိုအခြေအနေမှာ သူ ဒီလိုအော်နေခြင်း။

ငရမန်တပ်တွေလည်း မင်းစောလူးအော်သံကြောင့် ဖြိုင်ဖြိုင်ထကြပါပြီ။
ဒီအချိန်မှာ ကျန်စစ်သားဖို့ လုပ်စရာတစ်ခုပဲ ရှိပါတော့တယ်။မင်းစောလူးကို
ပခုံးပေါ်က ပစ်ချ။ ကိုယ်လွတ်ရုန်းပြေးဖို့ပါပဲ။

မင်းစောလူးကတော့ သူ့ရဲ့နို့စို့ဖက်၊ သူ့ရဲ့ အထိန်းတော်သား၊
သူနဲ့ကြွေအန်ကစားဖက်၊ သူပေးလို့ ဥဿကိုစားရတဲ့ မြို့စားဖြစ်သူ၊ “ငါ့ကို
မသတ်တန်ရာ” လို့ သူထင်မြင်ယုံကြည်လွဲခဲ့သူ ငရမန်က အနုရာအရပ်မှာ
ကွပ်မျက်တာကို ခံလိုက်ရပြီး ဘဝဆုံးခဲ့ပါတယ်။

အသိဉာဏ်ဆင်ခြင်ပြီး နည်းပြီဆိုမှဖြင့် အတွေးမှား၊
အပြောမှားအလုပ်မှားတွေက တစ်သီတစ်တန်းကြီး ပေါ်လာပါတော့တယ်။ အဆိုးကို
အကောင်းထင်၊အကောင်းကို အဆိုးထင် ယူဆ၊ ဆုံးဖြတ်၊ အယုတ်ကိုအမြတ်ထင်၊
အမြတ်ကို အယုတ်ထင်၊ အဖြောင့်ကို အကောက်ထင်၊ အကောက်ကို အဖြောင့်ထင်၊
အစစ်ကို အတုထင်၊ အတုကို အစစ်ထင်။ ဒါမျိုးကို ဝိပဋ္ဌိပတ္တိလို့ ခေါ်ကြောင်း
မှတ်သားရဖူးပါတယ်။ ဖောက်ပြန်စွာ သိခြင်းတဲ့။

မောဟတရားများ ဖုံးလွှမ်းရင်
အင်မတန်ကြောက်စရာကောင်းလှပါတယ်။ စောလူးဟာ အနိရုဒ္ဓဒေဝခေါ်
အနော်ရထာမင်းကြီးရဲ့သားတော်အရင်းပါ။ ဘမျိုးဘိုးတူ မဟုတ်တဲ့အပြင်
မျိုးကန်းမျိုးဆုတ်စေတဲ့သားလို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။ မှန်းနန်းရာဇဝင်ကတော့ သူ့ကို
“လုပ်ရည် ကြံရည်မရှိ၊ မှူးကြီး မတ်ရာတို့ကိုလည်း နှလုံးမကြည်ရှိအောင်
ပြုတတ်သော အလေ့ရှိ၏ ။ ခမည်းတော်တည်သော ရွှေစည်းခုံ မပြီးသည်ကိုလည်း
မလုပ်၊ပညာရှိတို့ လျှောက်သောစကားကိုလည်း မယူ၊ အပျော်အရွှင်နှင့်သာ နေ၏ ”။
လို့ မှတ်ချက်ပေးထားပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ကိုယ်တိုင်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့တူ၊ တူမ၊ ညီ၊ နှမ၊ သားသမီး လူငယ်လေး များအတွက် မိမိဝန်းကျင်မှာ ရှိတဲ့ထိတွေ့ဆက်ဆံနေရသော အသိုင်းအဝိုင်း အဖွဲ့အစည်းမှာ ဘယ်သူ ကတော့ ကိုယ့်အတွက် ကောင်းကျိုးဖြစ်စေမည့်သူ၊ ဘယ်သူကတော့ ဆိုးကျိုး ဖြစ်စေမည့် သူ ဆိုတာ ခွဲခြားနားလည်ထားနိုင်ဖို့ အရေးကြီးလှပါတယ်။

“ကျန်စစ်သား ငါ့ကိုခိုးပြီ”လို့ စောလူးပဲ အော်ပါစေ။

ပုဂံခေတ်က အဲဒီ အော်သံကို ပဲ့တင်မပြန်မိပါစေနဲ့။

သဲ့သဲ့ကြားမိရင်လည်း သူ့အသံကို သူ့ဆီပဲ ပြန်ပို့ပေးကြဖို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ “ဟယ်... မင်းညစ်..”ဆိုပြီး ပစ်ချခံလိုက်ရတာ ဟာ တကယ်တော့ စောလူးမင်း အနေနဲ့ ကျန်စစ်သားရဲ့ ပခုံးထက်ကသာမက အားကိုးယုံကြည်ထိုက်သော အမှန်တရား ပေါ်ကနေ ပစ်ချခံလိုက်ရတာ ပါ။

သိပ်ကို အကျနာပါတယ်။ဘဝဆုံးတဲ့အထိပါ။

*

ငါမအိုသေး
(အလောင်းစည်သူ)

သူ့ကို ဖွားမြင်ချိန်မှာ စည်ကြီးက မတီးဘဲ အလိုလိုမြည်၊

ဥကသံတံခါးကလည်း မဖွင့်ဘဲ အလို လိုပွင့်၊ ဒီလို နိမိတ်ထူးတွေနဲ့ သတင်းကြီးခဲ့တဲ့
အလောင်းစည်သူ။ ဘိုးတော်ကျန်စစ်မင်းကြီးက သူ့ကို ရင်ခွင်ထဲ ပိုက်ပြီး “ငါကား
ငါ့မြေးနန်းကို စောင့်နှင့်ပါသည်သာ” လို့ မိန့်ပြီး ကလေးငယ်အရွယ်ကတည်းက
ဘိသိက်သွန်းခြင်း ခံယူခဲ့ရတဲ့ အလောင်းစည်သူ။ နိုင်ငံတစ်နံတစ်လျား
ဖောင်နဲ့ခရီးထွက်၊ တိုင်းခန်း လှည့်လည်ပြီး အခုတိုင်
အဖောင်တော်ဦးဘုရားစေတီမှန်သမျှ သူတည်ခဲ့တာလို့ ပြောစမှတ်ပြုရ တဲ့
အလောင်းစည်သူ။ တူရိယာငါးပါးလွယ်၊ ကျောက်ရုပ်တွေသော်မှ “ငါ့ဘေးတော်
အနော်ရထာမင်းစော တည်ထားမှာကြားခဲ့ပါလျက် ငါလာသည်ကို ပသို့ကြောင့်
မတီးမမှုတ်ကုန်သနည်း” လို့ သူက ပြောလိုက် တဲ့အခါ ကျောက်ရုပ်တွေ
အသက်ဝင်ပြီး၊ တီးကြ၊ မှုတ်ကြ လုပ်ကြရတယ်ဆိုတဲ့ အလောင်းစည်သူ...။

ဒဏ္ဍရီဆန်တယ်ပဲပြောပြော၊

ဆွတ်ပျံ့အံ့မောဖွယ်ဖြစ်ရပ်များနဲ့အတိပြီးနေတယ်ပဲ ဆိုဆို၊ သီရိသြို
ဘဝနာဒိတျာပဝရကဏ္ဍိတသုဓမ္မရာဇာ မဟာဓိပတိနရပတိစည်သူဘွဲ့ခံခဲ့ရတဲ့
အလောင်းစည်သူမင်း အကြောင်းဟာ ကျွန်တော်တို့ငယ်စဉ်က ကြားနာခဲ့ရတဲ့
အိပ်ရာဝင်ပုံပြင်ခန်းမှာ စွဲမက်စရာ အကောင်း ဆုံးဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

အလောင်းစည်သူအကြောင်း စဉ်းစားလိုက်ရင် ထိပ်ဆုံးမှာ

ပေါ်လာတာကတော့ ဦးပေါင်းကျားနှင့် မြင်းကျားရှင် လူစွမ်းကောင်းပါပဲ။ အားလုံးလိုလို သိကြပါတယ်။ဗိုလ်ရှုသဘင်ခံစဉ် လက်ရုံးဆန့်ကြိုးဝါးလိုက်တဲ့အခါ အသက်ကကြီးပြီမို့ လက်ပျဉ်းကျနေတာကို မူးမတ်တို့က “ရယ်ခိုး”ကြပါတယ်။ မင်းကြီးက သင်းတို့ ငါ့ကိုမစွမ်းပြီဟု ရယ်ခိုးကြလေသည်လို့ အမှတ်ထားပြီး တစ်နေ့မှာ...

“တူရွှင်းတောင်ခြေမှာ နေဝင်လျှင် ဦးပေါင်းကျားနှင့်မြင်းကျားစီး ယောက်ျားတစ်ယောက် အနိုင်အထက်လုစားတယ်ဆိုတာ နင်တို့မကြားသလော၊ သူ့ကို နင်တို့လေးယောက် ရအောင်ဖမ်း၊ မရလျှင် နင်တို့ကို မျက်အုံ” လို့တာဝန်ပေးလိုက်ပါတယ်။ စစ်သူကြီးလေးယောက်တို့လည်း တောင်ခြေထွက်ရပါတယ်။ မင်းကြီးက ရွှေပန်းစာပွင့်မြင်းကို ဝမ်းမှာ ဝတ်လုံဖြူရစ် မြေစွာ ကပြီး အိမ်စားလွယ်လို့ ဦးပေါင်းကျားထုပ်နဲ့ တောင်ခြေကို အပြင်းနှင့်ခဲ့ပါသတဲ့။ စစ်သူကြီးလေးယောက်တို့ အပြင်းလိုက်တဲ့အခါ “တဖျဉ်းသုန် ခွာတုံ ချဉ်းတုံ” ပြု၊ ညောင်ဦးကမ်းပါးချောက်ဆင်း၊ မြင်းရေတိုက်၊ ချောက်ကို ပြန်တက်၊ ဟိုမြင်းလေးစီးကို တိုက်ဖောက် လွတ်မြောက်အောင် လုပ်ပြီးမှ ဖိုးဦးကွင်းပြင်မှာ မြင်းရေးအမျိုးမျိုးပြကစားပါတယ်။ ပြီးတော့ တစ်ခါ မြင်းလေးစီးသားတို့ကို ရှေ့ ပေါက်တုံ၊ နောက်ကပေါက်တုံ၊ လက်ဝဲပေါက်တုံ၊ လက်ယာပေါက်တုံ နှင်ပြီးမှ မြို့တော်ပြန်ခဲ့ပါသတဲ့။

မိုးသောက်ညီလာခံမှာ ဟိုလေးယောက်ကို “ဟယ်..အမတ်တို့၊ မြင်းကျားစီးသော ခိုးသူကို နင်တို့ တွေ့၏ လော” လို့မေးတဲ့အခါ စစ်သည်အမတ်လေးယောက်တို့က “လျှောက်ဝံသောဘုရား၊ မြင်းကျားစီးသူ ကား လူဖြစ်ဆန်းကား မဟုတ်နယ်၊ ဘီလူးဖြစ်ရာသည်၊ လူဖြစ်သော်လည်း လူမည်ကာမဟုတ်၊ ကြီးမြတ်သော ဘုန်းတန်ခိုးရှင် ဖြစ်ရာသည်။ ကျွန်တော်တို့ မြင်းလေးစီးကို ထားဘိ၍ နိုင်ငံတော်ဝယ်ရှိသော မြင်းသည်အပေါင်းတို့ ဝန်းရံဆီးဆို၍ ဖမ်းငြားသော်လည်း မရနိုင်ရာ” လို့လျှောက်ကြပါတယ်။

ဒီအခါကျမှ အလောင်းစည်သူမင်းကြီးက “ဟယ်...အမတ်တို့၊ နင်တို့ငါ့ကို အိုပြီဟူ၍ မှတ်ကြသည်။ ငါမအိုသေး” လို့မိန့်တော်မူပါတယ်။ အမတ်ဗိုလ်ပါတို့ အလွန်ကြောက်ရွံ့ခြင်း ပြင်းစွာရှိကုန်၏ တဲ့။

ဒီဇာတ်လမ်းကို အိပ်ရာဝင်ပုံပြင်ကဏ္ဍ နားထောင်ခဲ့ရကတည်းက “အလောင်းစည်သူမင်းကြီး ပိုင်လိုက်လေကွာ” လို့သဘောကျခဲ့ရပါတယ်။ အခုထိလည်း “ငါမအိုသေး” ဆိုတဲ့ ကြိုးဝါးသံနဲ့ တူရွင်း တောင်ခြေက ဦးပေါင်းကျားနှင့် မြင်းကျားရှင်သရုပ်ကို နှစ်ခြိုက်မိနေတုန်းပါပဲ။ သို့ပေမယ့်...

ဘုန်းစွမ်းလူစွမ်းပြခဲ့တဲ့ “ငါမအိုသေး” မင်းကြီးရဲ့ နောက်ဖြစ်ရပ်လေးတစ်ခုကို သတိရလိုက်မိတဲ့ အခါမှာတော့ မျက်မှောက်ကြုတ် စဉ်းစားစရာလေးတစ်ခု ပေါ်လာပြန်ပါတယ်။

မင်းကြီးဟာ တစ်ခါမှာတော့ ရောဂါဝေဒနာမရှိဘဲ အကောင်းပကတိကနေ ဗြုန်းခနဲ မျက်လုံး နှစ်ဖက် ကွယ်သွားခဲ့ဖူးပါသတဲ့။ အဲဒါဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မင်းကြီး ဒီလိုတွေးကြံကျူးရင့်လို့ပါသတဲ့။

“ငါကား ဘုန်းကြီးသောမင်း၊ ဇမ္ဗူသပြေပင်ရင်းသို့ ရောက်၍ သိကြားပေးသော အမည်ကို ခံရသောသူ၊ သရက္ခန်ငါးပိုင်း၊ ဒက္ခိဏ သာခါဗောဓိခက်တို့ကို ဘုရားရုပ်တော်ထု၍ ကိုးကွယ်ရသူ၊ သိန်းဃိုကျွန်း၊ မလ္လာယုကျွန်း၊ မာန်အောင်ကျွန်းသို့ ရောက်ခဲ့ပြီး အထူးအထူး ရှုကြည့်ဖွယ်တို့ကို မြင်ရသူ၊ ငှါဘိုးဘေးတို့သည် ငါ့လောက် ဘုန်းတန်ခိုးကြီးမည်မထင်”

အဲဒီ ဝစီကံ၊ မနောကံကြောင့် “ကံကြီးထိုက်”ပြီး မျက်စိကွယ်သွားခဲ့တာပါ။ အလောင်းစည်သူမင်းကြီးဟာ ခင်ပွန်းကြီးဆယ်ပါးမှာ အပါအဝင်ဖြစ်တဲ့ ဝုဒ္ဓါပစာယန-အသက်သိက္ခာ၊ သီလဂုဏ်ဝါ အာစာရအမျိုးစသည်တို့မှာ မိမိထက် ကြီးမြတ်ရှိသေအပ်သူ၊ ဟိတကရ-ထမင်း၊ အဖျော်၊ အိပ်ရာ၊ နေရာ၊အဝတ်၊ ပုဆိုးစသော အာမိသနဲ့တကွ

တစ်စုံတစ်ခုကျေးဇူးရှိဖူးသူ..ဒီနှစ်ပါးကို စော်ကားပြစ်မှားခဲ့ပြီ။

ကျေးဇူးရှင်ဆယ်ပါး ခင်ပွန်းကြီးဆယ်ပါးကို ပြစ်မှားသူတို့ ခံစားရတဲ့ အပြစ်ဆယ်ပါးမှာ နံပါတ်တစ်ဖြစ်တဲ့ ကြီးမားသော ဝေဒနာမျိုးခံစားရခြင်းနဲ့ လုံးလုံးကြီး ကြုံရပါပြီ။

ပညာရှိ ဟူးရာတို့ကို မေးတဲ့အခါ ဘိုးဘေးတို့ကို စော်ကားလို့ဆိုတဲ့အကြောင်း သိရပြီး ပညာရှိတို့ အစီအမံနဲ့ ပုဂါရာမပြည် တည်ထောင်စ သမုဒ္ဒရာဇင်မင်းကစလို့ ခမည်းတော် စောယွမ်းတိုင်အောင် မင်း ၄၄ဆက် အရုပ်တို့ကို ရွှေနဲ့သွန်း၊ ရွှေအင်းပျဉ်းဆက်ထား၊ ရွှေပန်းခိုင်၊ ရွှေပေါက်ပေါက်များနဲ့ ပူဇော်ဝန်ချ မာန်လျှော့ရှိခိုးမှာပဲ မျက်လုံးပြန်ကောင်းခဲ့ပါတယ်။ (မှန်းနန်း)။ ဒါတောင်မှ ၄၄ဆက် မင်းအရုပ်တွေကို အလောင်းစည်သူမင်း ပူဇော်တဲ့အခါ ပျူမင်းထီး၊ အနော်ရထာ၊ ကျန်စစ်သား ဒီသုံးရပ်ပဲ ထားမြဲအတိုင်းတည်ပြီး ကျန်လေးဆယ့်တစ်ရပ်လုံး လဲကျကြပါသတဲ့။

အသက်ကြီးပေမယ့် စိတ်မကျ(စိတ်ကိုချမပစ်)ဘဲ၊ မိမိအစွမ်းကို မိမိယုံကြည်တာဟာ၊ သက်သေပြနိုင်တာဟာ ချီးပတုယူချင်စရာပါ။သို့သော် မင်းကြီးရဲ့ “ငါမအိုသေး” ဆိုတဲ့မာန်ဟာ တူရွှင်းတောင်ခြေမှာ ဦးပေါင်းကျားပတ်ပြီး မြင်းကျားစီးတဲ့အဆင့်မှာ မရပ်နိုင်ခဲ့ဘဲ ရှေးကလူများ ငါ့လောက် ဘုန်းစွမ်းရှိမည်မထင် ဆိုတဲ့အထိရောက်သွားလေတော့ (စိတ်ပညာအရဆိုရင် အမြင့်စိတ်လွန် Superiority Complex) လို့ခေါ်မယ်ထင်ပါတယ်) မျက်စိကွယ်တဲ့အထိ ခံရတာ ပါ။

မာန်မာန၊ အတ္တဗဟိုပြု အယူအဆတွေ လွန်ကဲလာတော့ ကျေးဇူးရှင်တွေပါလားဆိုတဲ့ အသိဉာဏ်က စပြီး ကွယ်ပါတယ်။ မျက်စိကွယ်ခဲ့ရတာ ဟာ အသိဉာဏ် ကွယ်ခြင်းရဲ့ ပြယုဂ်ပါ။ ဘယ်နတ်ဒေဝတာ၊ ဘယ်ကျိန်စာကြောင့်မှ မဟုတ်ပါ။ မိမိရဲ့ ဟဒယရုပ်အတွင်းက အတ္တမာန အခိုးတွေကြောင့် “မာန်ခိုးရိုက်” ပြီးကွယ်တာပါ။

ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ “ငါမအိုသေး” လို့များ ကြိုးဝါးပြသဖို့
အခွင့်သင့်ခဲ့ရင် တူရွင်းတော်ခြေက ဦးပေါင်းကျားနှင့်မြင်းကျားရှင်ကို
မြင်ယောင်အားကျနိုင်သလို တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ ရွှေရုပ်တုတွေရှေ့မှောက်
မမြင်မစမ်းနဲ့ ပျပ်ဝပ်ဒူးတုပ် ရှိခိုးခဲ့ရလေတဲ့ အလောင်းစည်သူမင်းကြီးပုံကိုပါ
“မြင်အောင်ရှု” နိုင်ဖို့ အရေးကြီးလှပါကလားလို့ တွေးမိပါတယ်။

“ငါမအိုသေး”...တဲ့။ ဟုတ်ပါတယ်။ မအိုသေးပါဘူး။

ဒါပေမယ့်....။

*

နားကျယ်နှင့် ဝမ်းပျက်လိလိ (မင်းယဉ် နရသိင်္ခ)

အနော်ရထာမင်းကနေ စောမွန်နှစ် အထိ ပုဂံမင်းများကို
ကျောင်းသုံးမြန်မာရာဇဝင်ရေးခဲ့တဲ့ ဆရာကြီး ဦးဘသန်းက မင်းဆက်အုပ်စု
ငါးစုခွဲထားပေးပါတယ်။ ဒီငါးစုအနက်က ပုဂံမင်းဆက် (စတုတ္ထ) အစုမှာ နရသူ၊
နရသိင်္ခ၊ နရပတိစည်သူဆိုပြီး မင်းသုံးဦး ပါဝင်ပါတယ်။ ဒီစတုတ္ထအစုဝင် မင်းများနဲ့
ပတ်သက်နေတဲ့ အကြောင်းတွေဟာ အမှတ်ထင်ထင် ဖြစ်စရာတွေပါ။
ကြည်နူးအားရစရာ အဖြစ်သနစ် တွေတော့ မဟုတ်ပါဘူး။

ဒီမင်းသုံးဦးထဲက အလယ်မင်းနရသိင်္ခ(မင်းယဉ်နရသိင်္ခ)ဟာ
နန်းစံသုံးနှစ်ပဲ ရှိခဲ့ပါတယ်။ သူ့ဖခမည်းတော် နရသူဟာ ပဋိက္ခရာမင်းက
လွှတ်လိုက်တဲ့ သူရဲရစ်ယောက်တို့ လုပ်ကြံလို့ ကုလားကျမင်း အမည်ရခဲ့သူ
ဖြစ်ပါတယ်။

မှန်နန်းက (နရသိင်္ခမင်းအပိုင်းမှာ) “ထိုမင်းလက်ထက် မိုးရေးကောင်း၏
။ ပြည်ထဲ ဝပြောသာယာ ၏ ။ ပြည်သူအပေါင်းတို့လည်း ချမ်းသာစွာ
အသက်မွေးရကုန်သည်ဖြစ်၍ မြတ်သောဆုကို ယူကုန်၏ ” လို့
ဖော်ပြထားတဲ့အတွက် ဖတ်ရသူအဖို့ ကြည်နူးမယ်အလုပ်မှာ မဖွယ်မရာ၊
မထင်တာတွေ ဖြစ်လာတော့တာ ပါပဲ။

အခါတစ်ပါးမှာ နရသိင်္ခမင်းထံသို့ မိန်းမပျိုတစ်ယောက်
ဆက်သလာပါတယ်။ ပြောလူမျိုးနွယ်တို့ မြင်စိုင်း ဝက်ဝင်တောအရပ်က ရရှိလာပြီး

(ဦးသစ်သော ရွှေအဆင်းကဲ့သို့ ရှိသည်ဖြစ်၍) ဘုရင့်ထံ ပဏ္ဏာ ဆက်သပါသတဲ့။
နရသိင်္ခမင်းက ဒီမိန်းကလေးကိုမြင်တော့ လက်မခံ၊ ခေါင်းခါတဲ့အပြင်
စကားတစ်ခွန်း ဆိုလိုက်ပါသေးတယ်။

“နားကျယ်နှင့် ဝမ်းပျက်လိလိ” တဲ့။

အဓိပ္ပာယ်ကတော့ နားရွက်ကကြီး (နားပေါက်က ကျယ်၊
နားအောက်ဘက်က တွဲရရွဲကျ) နေလို့ မတင့်တယ်ဘူး။ အမြင်မလှဘူး။
ကိုယ်တော်လက်ခံဖို့ မထိုက်ဘူးပေါ့။ (ဝမ်းပျက်လိလိ ဆိုတာကတော့ မိန်းကလေးရဲ့
ဝမ်းဗိုက်နေရာ၊ခါးနေရာ မလှမပ ဖြစ်နေတယ်လို့လည်း အဓိပ္ပာယ် ရနိုင်ပါတယ်။

ဆက်သလာတဲ့ သတို့သမီးငယ်တစ်ယောက်ကို ဒီလို ချိုးဖဲ့နင်း
နှိမ်စကားနဲ့ ကဲ့ရဲ့လိုက်ရုံတင်မက (သူ မနှစ်သက်လို့ ပယ်ထားတာ) ညီတော်
အိမ်ရှေ့စံ နရသတိစည်သူကို ပေးလိုက်ပါတော့တယ်။ မင်းကြီး
မယ်တော်မိဖုရားကြီးက သားတော်ငယ် နရပတိစည်သူနဲ့ အတူနေတာ ဖြစ်ပါတယ်။
သားကြီး ပယ်ချလိုက်တဲ့ မိန်းကလေး သားတော်ငယ်လက်ထဲအရောက်မှာ
မယ်တော်ကြီးက ချွေးမကို ပြုပြင်ဖန်တီး ယူပါတယ်။ နားကို တန်ရုံဖြတ်ပြီး
ဆင်သပါသတဲ့။ ဝါးသံသေဓဇလို့ ဆိုတဲ့အတွက် အဆင်းကလည်း
အလွန်လှလာပါသတဲ့။ မယ်တော်ကြီးဟာ သားတော်ငယ်အတွက်
လုပ်ပေးရှာတာပါ။ ကိုယ်နေဟန်ထား အမူအရာကစပြီး နန်းဓလေ့နဲ့
ညီညွတ်အောင်လည်း အနီးကပ် ပို့ချပေးပါတယ်။

ဒီအခါမှာ မူလကတည်းက “နားကျယ်” တဲ့
အပြစ်ကလေးတစ်ခုသာရှိပြီး ကျန်အင်္ဂါရပ်တွေက ကောင်းမွန်လှပနေလေတော့
နားလည်းတန်ရုံဖြစ်လာရော၊ ပြစ်မျိုးမထင် မိန်းမလှလေး ဖြစ်လာပါတော့ တယ်။

ဒီချွေးမတော်လေးကို ခေါ်ပြီး မယ်တော်ကြီးက နန်းတော်ဝင် ပါတယ်။
နားကျယ်နှင့် ဝမ်းပျက်လိလိ လို့ မင်းရှုတ်ချပယ်ရှားလိုက်တဲ့ မိန်းကလေး

ငါ့လက်ထဲမှာ ဘယ်လို ဘယ်လောက်အထိ တင့်တယ်လာ သလဲ၊ ကြည့်လို့ဆိုပြီး မယ်တော်ကြီး ဂုဏ်ယူချင်တာလည်း ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

ဒီမိန်းကလေး (ဝေဠုပတီ)ကို နရသိင်္ခမင်းက ခယ်မအဖြစ် မြင်ရတဲ့အခါမှာတော့ အားလုံးအတွက် ကိုယ်ကျိုးနည်းစရာတွေ ဖြစ်လာပါတော့တယ်။ နရသိင်္ခမင်း ဖောက်ပြန်ပျက်စီးသွားပုံဟာ အံ့ဩစရာပါပဲ။ သူ့မှာ တောင်နန်း၊ မြောက်နန်း၊ အလယ်နန်းမိဖုရား သုံးပါး ရှိပြီးသားပါ။ ဒီမိဖုရားတွေကလည်း နယ်နယ်ရရ မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ဦးက အလောင်းစည်သူရဲ မြေးပါ။ အမည်က မင်းအောင်မြတ်တဲ့။ ကျန်နှစ်ဦးကလည်း ညီအစ်မဖြစ်ပြီး မင်းသွေးတွေပါ။ မိဖုရားသုံးပါးဟာ ဘုရင်ဆင်စီးကြွတော်မူတိုင်း နောက်က ဆင်သုံးစီးနဲ့ လိုက်ပါရသူတွေ၊ လိုက်ပါတဲ့အခါမှာလည်း ဝေါ၊ ပေါင်း၊ ထမ်းစင်၊ သန်လျင်း ကိုယ်စီပေမယ့် ဘယ်သူ့ ဆင်ကမှ မလွန်မယုတ်စေရ။ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် မဟုတ်ဘူး။ တစ်ပြေးညီ ရင်ပေါင်တန်း လိုက်ပါကြရပါ တယ်။

အသုံးအဆောင်တွေကလည်း တူညီ၊ ရံရွှေတော်တွေ ဝတ်ဆင်တဲ့ အဆင်တန်ဆာက တူညီ ... အဲဒီ လို အပိုအလိုမရှိ၊ တစ်ပြေးညီ ချစ်ခင်ပြီး တန်းတူထားလို့ မိဖုရားသုံးပါးတို့ တစ်ပါးကို တစ်ပါး ငြူစုခြင်း မရှိ၊ ကြည်ဖြူကြတာ ...တဲ့။

အဲဒီ မင်းဟာ ညီအိမ်ရှေ့မိဖုရားကို တွေ့တော့မှာပဲ ဖောက်ပြန်သွားလိုက်တာများ ဆူပူမှု တကယ် မရှိဘဲနဲ့ “ငဆောင်ချမ်းအရပ်မှာ ဆူပူသည်။ ညီတော် စစ်ထွက်စ” လို့ အမိန့်ချပါတယ်။ ညီ မရှိတော့မှ ခယ်မကို သိမ်းယူနန်းတင်မယ့် အကြံပါ။ ညီတော် နရပတိစည်သူကလည်း အကင်းပါးသူဆိုတော့ တစ်စုံတစ်ခု ထူးခြားလျှင် ချက်ချင်းအကြောင်းကြားလို့ မြင်းခံငြည့်ကို မှာပြီး စစ်ထွက်ခဲ့ပါတယ်။ သူ သစ်ဆိမ့်ရောက်ချိန်မှာ ဘုရင်နရသိင်္ခက ခယ်မကို သိမ်းပိုက် နန်းတင်တော့တာပါပဲ။

နောက်ပိုင်းဖြစ်ရပ်တွေကိုတော့ ရာဇဝင်သမိုင်း ဝါသနာ ပါသူတိုင်း သိကြားပြီးသားပါ။ မြင်းခံငြည့် က သူ့ အရှင်နောက်ကို လိုက်ပြီး သတင်းပို့၊

လမ်းမှာ ငါးပတ်ချောင်းအရောက် နေဝင်သွားလို့ မြင်းကိုဖြုတ်၊ အိပ်စက်၊ ဒီအချိန်မှာ ချောင်းတစ်ဖက် တပ်စွဲနေတဲ့ နရပတိစည်သူရဲ့ မြင်းနဲ့ကိုရပြီး ငပြည့်ရဲ့မြင်း (နရပတိ စည်သူ ပေးထားခဲ့တဲ့ မြင်းသူတော်စင်)က ပြင်းစွာဟီ။

နရပတိစည်သူလည်း ဟိုဘက်ကနေ ဒါ ငါ့မြင်းဟီသံ လို့ အိပ်မရ၊ နံနက်မိုးသောက်မှာ ငပြည့် ချောင်းကိုဖြုတ်၊ အကျိုးအကြောင်း လျှောက်တင်၊ မယားစိတ်နဲ့ အဆိပ်တက်နေတဲ့ နရပတိစည်သူလည်း “ငါနဲ့ မနီးမဝေး အရပ်မှာ နင် ညဉ့်က အိပ်ခဲ့တယ်။ ဒီလောက် ရေးတော်မှာ နင် အမှုထမ်း ဆုတ်ယုတ်တယ်” ဆိုပြီး ငပြည့်ကို နေရာမှာတင် ကွပ်မျက်။

နောက် ကျွန်ယုံအောင်စွာကိုခေါ်၊ နောင်တော်ကို လုပ်ကြံခိုင်းပါတယ်။ အောင်စွာလည်း သူရဲရစ်ကျိပ်နဲ့အတူ လှော်ကားလေ့လျင်စီးပြီး အပြင်းနှင့်လို့ နန်းတော်ရောက်ပါတယ်။ ဘုရင်နရသိင်္ခ ရေအိမ်အဝင်မှာ တွေ့တာပါပဲ။

ဓားသွားဖွေးဖွေး မြင်တော့မှ ဘုရင်လည်း “ငါ့ညီတော်ထံမှာ ကျိုးစောင့်ကြက်နှင့်မျှဖြစ်ပါရစေ။ ငါ့ကို မသတ်ပါနဲ့” လို့ တောင်းပန်ပါသတဲ့။

“အရှင်ညီတော်က ဒီလိုမမှာပါ” လို့ ဆိုပြီး အောင်စွာငယ်ရဲ့ ဓားဟာ လက်ခနဲ ဖြစ်သွားပါတယ်။ ရေအိမ်ရှေ့မှာပဲ နရသိင်္ခရဲ့ သွေးတွေ ရဲခနဲ။

ဒီအကြောင်းတွေ ဖတ်ရချိန်မှာ အဖကို သားသတ်၊ အစ်ကို ကို ညီသတ်၊ သူ ကိုယ်သတ်၊ ကိုယ့် သူသတ် ကိစ္စတွေကြောင့် နှလုံးမသာရှိရတဲ့ကြားထဲကပဲ ညောင်ပင်သာ ဦးပုညရဲ့ သုတရတနာ ဆုံးမစာထဲက အသံလေးတွေ တစ်စွန်းတစ်စ မြည်လာပါတယ်။ “ကိုယ်နှင့် မထိုက်၊ မေတ္တာစိုက်၊ မကြိုက် မခင်နှင့်”တဲ့။

“တဏှာလောဘ၊ မျက်ဒေါသ၊ မောဟအပယ် နစ် တတ်သည်” တဲ့။ “မေတ္တာမသက်၊ သူ့ကို ဖျက်၊ ကိုယ်ပျက်စီး၍ မှောက်တတ်သည်”တဲ့။

ထွဋ်ခေါင်ဆရာတော်ကြီးရဲ့ သံဝေဂဆုံးမစာထဲက အသံတွေကလည်း ခေါင်းလောင်းတွေ ထိုးလိုက် သလိုပါပဲ။ “နင်ဖြင့် နင့်ကိုယ်၊ ဆုံးမဆို၊ နင့်ကိုယ်အမှုသည်”၊ “နင်နှင့် နင့်ကံ၊ စီရင်ဖန်၊ အမှန်ဖြစ်တော့သည်”၊

“နင့်ကိုယ်နင်နှစ်၊ နင့်အပြစ်၊ နင်ဖြစ်ခံရမည်”။ “နင့်ကိုယ်နင်အား၊ နင်မသနား၊ နင်မှားရှာတော့သည်”။ “နင်မဆုံးမ၊ နင့်ဘဝ ဘယ်က ခံလိမ့်မည်...”

နရသိခံဘုရင့် ရေအိမ်ရှေ့ အသေဆိုးနဲ့ သေရတာ ဟာ ဝေဠုဝတီ
ကြောင့် မဟုတ်၊ မယ်တော် မိဖုရားကြီး အလှပြုပြင်ကောင်းလို့ မဟုတ်။
ညီနရပတိစည်သူ အမိန့်ပေးလို့ မဟုတ်။ ငပြည့်ကြောင့် မဟုတ်။
အောင်စွာငပဓားချက်ကြောင့်မဟုတ်။ “နားကျယ်နှင့် ဝမ်းပျက်လိလိ”လို့ သူပြောခဲ့ပြီး
သူပဲ ပြန်တပ်မက်ခဲ့တဲ့ သူကိုယ်တိုင်ကြောင့် ...။ သူတဏှာကြောင့်။ နင့်ကိုယ်နင်နှစ်၊
နင့်အပြစ်၊ နင်ဖြစ်ခံရမည်တဲ့။

*

အဘိုး ကျွန်ုပ်ကို မ စပါ

(မင်းခွေးချေး)

အရှင်သားဖို့သာ

(ရာဇသေကြံ့ ့)

အဂတိလေးပါးကို လူတိုင်းသိကြပါတယ်။ သူ့အကျိုး ကိုယ့်အကျိုး ဆက်စပ် ပတ်သက်နေတဲ့ လူမှု အဖွဲ့အစည်းထဲမှာ မလွှဲမရှောင်သာ အပြန်အလှန် အမှီသဟဲပြုကြရတဲ့အခါ အဂတိလေးပါးကနေ ကင်းစင်ဖို့ အရေးကြီးလှကြောင်းကိုလည်း သဘောပေါက်ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ချစ်လို့ တစ်ဖက်သတ် ဆုံးဖြတ်ခြင်း (ဆန္ဒာဂတိ)၊ အမျက်ဒေါသကြောင့် တစ်ဖက်သတ်ဆုံးဖြတ်ခြင်း (ဒေါသဂတိ)၊ ကြောက်ရွံ့လို့ တစ်ဖက်သတ် ဆုံးဖြတ်ခြင်း (ဘယာဂတိ)၊ တွေဝေလို့ တစ်ဖက်သတ်ဆုံးဖြတ်ခြင်း (မောဟဂတိ) ဆိုတဲ့ အဂတိလေးပါးကနေ ကင်းကင်းရှင်းရှင်း ဖြစ်ဖို့ဆိုတာကို လက်တွေ့ အစမှာ မလုပ်နိုင်ကြတာ အများအပြား တွေ့ရတတ်ပါတယ်။

ဂတိဆိုတာ လားရာအရပ်တဲ့။ လာရောက်ခြင်းတဲ့။ နောက်တစ်မျိုးက မလားအပ်သည်သို့ လားခြင်း တဲ့။ မျက်နှာလိုက်ခြင်းတဲ့။ အဂတိ လေးပါးအကြောင်း တွေးမိတိုင်း ပေါ်လာတဲ့ အမည်နှစ်ခုက နရသီဟပတေ့နဲ့ ရာဇသေကြံ့ ၊ ဘုရင်တစ်ပါးနဲ့ အမတ်ကြီး တစ်ဦး။ ပြီးတော့ သူတို့ အချီအချ ပြောကြတဲ့

စကားနှစ်ခွန်း။

ပုဂံရာဇဝင်နဲ့ ရင်းနှီးကြသူများမို့ “ဘိုး ... ဘာကြောင့် ပန်းကလပ်ပဲ စားသလဲ” ဆိုတဲ့ နရသီဟပတေ့ရဲ့ အမေး။ “ပန်းပွတ်သည် သားမြေးတို့ သူကောင်းဖြစ်လို့ ပန်းပွတ်မယ့်သူ မရှိလို့ပါ” ဆိုတဲ့ ရာဇသေကြံ ရဲ့ အဖြေ ...။ အဲဒီနောက် “ဂူထွတ်ကို တင်ရာမှာ ဘာနဲ့ တင်ပါသလဲ” (နရသီဟပတေ့)၊ “ဂူထွတ်ကို ငြမ်းနဲ့ တင်ရပါတယ်” (ရာဇသေကြံ) ၊ “ဂူထွတ် အထက် ရောက်ရင် ငြမ်းကို ပသို့ ပြုသလဲ”၊ “ငြမ်းကို ဖျက်ရပါတယ်။ ဒါမှ ဂူထွတ်တင့်တယ် ပါတယ်”

“ကျုပ်ဟာ ဂူထွတ်၊ အမတ်ကြီးဟာ ငြမ်း၊ ကျုပ် မင်းဖြစ်ပြီ၊ ရာဇသေကြံ ကို အရာနုတ်၊ ဒလသို့ ပို့” တဲ့။ ဒီဇာတ်ကြောင်းကိုလည်း သိကြပြီးသား ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီစကားတွေ ပြောကြ။ ဒီအဖြစ်တွေ ဖြစ်ကြခြင်းရဲ့ မြစ်ဖျားခံရာ လိုက်ရှာတော့ အထက်မှာ ဖော်ပြခဲ့တဲ့ စကားနှစ်ခွန်းကို သွားတွေ့မိပါတယ်။ “အဘိုး .. ကျွန်ုပ်ကို မစပါ” တဲ့။ ဒီတော့ ဟိုကလည်း “အရှင်သား ဖို့သာ”တဲ့။ အပြန်အလှန် နားလည်မှုနဲ့ ညှိနှိုင်းခဲ့ကြတာတွေပါ။ ဒါပေမဲ့ ကတည်းကိုက အခြေမခိုင်ခဲ့တာပါ။

ပုဂံထီးနန်းကို ငါးနှစ် စိုးစံသွားခဲ့တဲ့ ဥဇနာမင်းမှာ သားနှစ်ယောက်ရှိပါတယ်။ အကြီးက သီဟသူ၊ အငယ်က မင်းခွေးချေး။ ထုံးစံအတိုင်း အကြီးသီဟသူက ခမည်းတော်ရှိကတည်းက နန်းလျာထားခံခဲ့ရသူ ပါတဲ့။ ဒါပေမဲ့ သီဟသူဟာ အမျက်စောင်မာန်၊ ရာဇမာန်ကြီးသူ ဖြစ်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ သီဟသူရဲ့ အမျက်စောင်မာန်ကို အားလုံး ကြောက်ကြရတဲ့အထဲမှာ အမတ်ကြီး ရာဇသေကြံ လည်း ပါပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရာဇသေကြံ ဟာလည်း နန်းတော်မှာ အခြားမှူးမတ် ကလန်သန်ပျင်များအပေါ် ဩဇာတိက္ကမ ရှိသူပေပဲ။ ဒီအပြင် တွေးလို့ ရနိုင်တာက သီဟသူကလည်း နန်းလျာမင်းလောင်း၊ ရာဇသေကြံ ကလည်း အမတ်ချုပ်ကြီး မို့ နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အစေးမကပ်ခဲ့ကြဘူးနဲ့ တူပါတယ်။

သူတို့နှစ်ယောက် 'ငြိ' ခဲ့ကြပုံနဲ့ ပတ်သက်ပြီး

တိုင်းရေးပြည်ရာကိစ္စတွေမှာ မတွေ့မိပေမယ့် 'ကွမ်းသွေးတစ်ကွက်'
အရေးအခင်းမှာတော့ အသေအချာ တွေ့နိုင်ပါတယ်။ တစ်ခါမှာ မင်းသားသီဟသူ
နောက်က လာနေတာကို မမြင်မိလို့ အမတ်ကြီးရာဇသင်္ကြံ က အကျယ်ဖျင်လက်
မသိမ်းမိဘဲ ရှိခဲ့ပါတယ်။ နန်းလျာခံ ဘုရင့်သားတော်ကြီး လာပြီဆိုရင် ပုဆိုး၊
သင်တိုင်း၊ ဖျင်လက် သိမ်းဆည်းပြီး အရေးတယူ ကြိုဆိုရမယ်ပေါ့။ ရာဇသင်္ကြံ
တကယ်မမြင်တာလည်း ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ပလွှားခက်ထန်တဲ့ သီဟသူ
ကလည်း ငါလာတာ သင်းက ရိုရိုကျိုးကျိုး မလုပ်ဘူးဆိုပြီး ဖျင်လက်ပေါ်
ကွမ်းသွေးထွေးချလိုက်ပါသတဲ့။ အရှင်သား လာတာ မမြင်မိပါလို့ ရာဇသင်္ကြံ က
ဆိုပေမယ့် နှလုံးမပြေရှိသွားခဲ့ပါတယ်။ ကွမ်းသွေးစွန်းသွား တဲ့ ဖျင်ကိုတော့
ရာဇသင်္ကြံ က 'တံတင်း'ထဲ ထည့်သိမ်းထားခဲ့ပါတယ်။

ဘုရင် ဥဇနာဟာ ဆင်ဝါသနာပါသူမို့ ဒလမြို့နားမှာ ဆင်ကောက်ရင်းနဲ့
သူစီးတဲ့ဆင်က ပြုတ်ကျပြီး အနိစ္စ ရောက်ပါတယ်။

ခမည်းတော်လည်း လွန်ရော နန်းတက်တော့မယ်လုပ်တဲ့ သီဟသူကို
ရာဇသင်္ကြံ က (အခြား မှူးမတ်များ တစ်စုတစ်ဝေးနဲ့) “ကျေးစွန်ရွာနား ဒလမြို့မှာ
အနိစ္စရောက်ခဲ့တဲ့ ခမည်းတော်ရဲ့ သဗျူင်းတော် ကို အားလုံးသွားရောက်
ဦးတိုက်ကြပါမယ်။ ပြန်လာမှ ဘိသိက်ခံပါ”လို့ လျှောက်ပါတယ်။ နည်းလမ်းကျတဲ့
စကားမို့ သီဟသူ လက်ခံရပါတယ်။

ဒလက သဗျူင်းတော်မှာပဲ ရာဇသင်္ကြံ ဟာ လျှို့ဝှက်
စည်းဝေးလိုက်ပါတယ်။ အစည်းအဝေးမှာ သူက ကွမ်းသွေးစွန်းထားတဲ့ ဖျင်ကို
ထုတ်ပြပြီး သီဟသူ ဆန့်ကျင်ရေးအတွက် စည်းရုံးတာပါပဲ။
ကျန်မှူးမတ်တွေကလည်း ရာဇသင်္ကြံ လို အမတ်ကြီးကိုတောင် သူက လုပ်တယ်။
မင်းမဖြစ်မီကတည်းက ဒီလို ခက်ထန်နေရင် ဆိုပြီး အမှူးအမတ်
ကလန်သဖျင်အပေါင်းတို့ တစ်စိတ်တစ်ပမ်းတည်း ရောက်ကြပါသတဲ့။

ဒီနောက်တော့ လွယ်သွားပါပြီ။ သီဟသူကို ဝိုင်းဖမ်းပြီး သားတော်ငယ်
မင်းခွေးချေးကို နန်းတင်လိုက်ကြတာပါပဲ။

မင်းခွေးချေးဟာ နောင်တော်သီဟသူရှိနေရင် မင်းဖြစ်လာဖို့
မျှော်လင့်လို့မရနိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူနဲ့ ရာဇသင်္ကြံ အကြားမှာ
စကားအပေးအယူကလည်း ရှိထားဖူးပါတယ်။ သီဟသူက ဖျင်လက်
ကွမ်းသွေးထွေးပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပဲ မင်းခွေးချေးဟာ ရာဇသင်္ကြံ ဆီလာပြီး
စကားတစ်ခွန်းဆိုပါတယ်။

“အဘိုး....ကျွန်ုပ်ကို မစပါ” တဲ့။

သူက မြင်သာရွာသူ ပန်းပွတ်သည်ကို ဥဇနာဘုရင်
ကောက်တော်မူရာက ဖွားတဲ့သားပါ။ သီဟသူရဲ့ မယ်တော်က
ရွှေဂူဒါယကာမင်းရှင်စောရဲ့မြေး မိဖုရားကြီးပါ။ မင်းခွေးချေးအနေနဲ့ အငယ်လည်း
ဖြစ်၊ ရာဇသွေးကလည်း တစ်ဝက်ပဲ ပါတာမို့ အောက်က နေရသူပေပေါ့။ သို့ပေမယ့်
မင်းခွေးချေးဟာ အခြေအနေကို သုံးသပ်တတ်ပုံရပါတယ်။ ဩဇာတိက္ကမရှိတဲ့
ရာဇသင်္ကြံ ကို ပြေးကပ်နှင့်ပါတယ်။ “အဘိုး..ကျွန်ုပ်ကို မစပါ”တဲ့လေ။

ဒီအချိန်မှာ ရာဇသင်္ကြံ ကလည်း သီဟသူနဲ့
ပတ်သက်ပြီးအကြိတ်အခဲရှိ၊ အရှက်တကွဲဖြစ်ထားသူမို့ (ငိုလိုရာတွင် လက်တို့၏ သို့)
မဆိုင်းမတွပဲ ပြန်ဆိုခဲ့ပါတယ်။ “အရှင်သားဖို့သာ”တဲ့။

တာသွားလိုက်တဲ့ စကားနှစ်ခွန်း။ ဥဇနာမင်း မရှိတဲ့နောက်
နန်းတက်တော့မယ့် သီဟသူ ရှေ့က ပိတ်ခံနေတာကို ဖယ်ရှားလိုက်ကြပြီး
မင်းခွေးချေးကို မစလိုက်ကြပါတယ်။ မင်းခွေးချေးဟာ နရသီဟ ပတေမင်း ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

မင်းခွေးချေးမှာ မင်းလုပ်ရမယ့် အရည်အသွေးရှိ၊ မရှိ
လူရည်ထက်မထက် စသည်များကို အမတ်ကြီးရာဇသင်္ကြံ မစဉ်းစားတော့ပါဘူး။
သီဟသူကို သူမုန်းထား နာကြည်းနေချိန် (ဒေါသာဂတိ)၊ ကျန်မှူးမတ်တွေကလည်း

ကွမ်းသွေးစွမ်းဖျင်လက်ကြည့်ပြီး....သူများဘုရင်ဖြစ်လာရင် ခက်ရချည့်လို့
ဆိုကြ(ဘယာဂတိ)၊ တစ်ဖက်ကို ရွံ့နေကြချိန်မှာ ပန်းပွတ်သည် သားလေးက
“အဘိုး...ကျွန်ုပ်ကို မစပါ” ဆိုတော့မျက်စိကျ၊ အာရုံကျသွား(ဆန္ဒဂတိ)၊ နောင်
အမှားတွေ အများကြီးလုပ်မယ့်သူ၊ တရုတ်ပြေးမင်း အမည်ရမယ့်သူ၊ အဆိပ်စား
သေဆုံးရမယ့်သူ နရသီဟပတေ့ မင်းခွေးချေး လက်ထဲ
ထီးနန်းထိုးအပ်လိုက်တဲ့အဖြစ် ရောက်ခဲ့တာပါပဲ။

အဘိုး...ကျွန်ုပ်ကိုမ စပါဆိုတဲ့စကား။ အရှင်သားဖို့သာဆိုတဲ့
စကားတွေရဲ့နောက်ကွယ်က အဂတိတရားတွေကို ဆင်ခြင်မိရင်းက
မင်းတုန်းမင်းလက်ထက် စစ်ကိုင်းပရက္ကမချောင် သာသနာပိုင် ဆရာတော်
ဦးဥေယျရဲ့တပည့်၊ စလေဦးပုညနဲ့ ခေတ်ပြိုင်၊ ညောင်ပင်သာဦးပုညရဲ့ သုတရတနာ
ဆုံးမစာထဲက အမှတ် ၃၀၅ ဆုံးမစာလေးကိုပါ တစ်ဆက်တည်း
အာရုံပြုမိပါတော့တယ်။

*